

[Bertel Dahlgaard.]

uklarheder i den foregående tale, som jeg omtalte, mindre. F. eks. står tilbage spørgsmålet om den rentepolitik, som den højtærede minister tilsigter i den kommende tid og i den givne situation, og jeg tror, man uden risiko kan udlove en ret stor belønning til den, der forstår, hvilken rentepolitik han tilsigter i den givne situation. Forud for folketingsvalget var der ikke nogen som helst tvivl om, hvilken rentepolitik man tilsigtede, nemlig en sænkning af renten, og jeg gør opmærksom på, at det jo ikke er ligegyldigt — det er derfor, jeg fører det ret stærkt frem — hvad finansministeren mener på det område. Det er finansministeren, der afgør, om der hver måned skal sælges for 25, 50 eller 75 mill. kr. statsobligationer, hvorigenem finansministeren har mulighed for i betydelig grad at øve indflydelse på renten, men dette spørgsmål må vi altså vente med at drøfte til efter jul.

Så er der et spørgsmål, jeg meget gerne igen vil rette til den højtærede finansminister; det er ikke af uvenlighed, jeg gør det igen, men udfra en blanding af nysgerrighed og erkendelsestrang. Jeg vil gerne have at vide: Hvad mener finansministeren med, at han ikke tror, det er muligt at gøre beskatningen mere retfærdig indenfor den bestående udgiftsramme? Jeg kan ikke forstå det, og jeg venter en forklaring.

Op så til slut. Det er rigtigt, som finansministeren nu sagde, at der utvivlsomt er enighed om, at man på statsbudgettet ønsker en sikkerhedsmargin, det er også mit ønske. Men det, jeg har søgt at drage frem under finanslovbehandlingen, og som den højtærede finansminister hele tiden skyder til side, og som måske i virkeligheden er det farligste punkt, når vi ser hen til fremtiden, er selve det faremoment, der ligger i et samlet statsskattebudget på 4 milliarder kr. og et samlet offentligt skattebudget på ca. 6 milliarder kr., omkring eller over 25 pct. af nationalindkomsten i skatter.

Jeg erindrer, at engang, da jeg deltog, vistnok i en radioudsendelse sammen med det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, sagde det ærede medlem, som dog ikke kan siges at være nogen kostforagter, når det drejer sig om at konsumere skatter, at han mente, at når man i skatter til det offentlige nåede op på 25 pct. af nationalindkomsten, da var

man nået til et farligt punkt. Jeg er tilbøjelig til at tro, at dette farlige punkt ligger allerede før de 25 pct., men denne fare er så meget større, hvis vi står med blot den mindste frygt for et konjunkturtilbageslag i den kommende tid.

(Kort bemærkning).

Alfred Jensen: Endelig fandt ministeren det nødvendigt at beskæftige sig med, hvad jeg havde sagt, d. v. s. ministeren gik ikke ind på realiteten i det, jeg har fremført om en ny politik, men hæftede sig ved et par bemærkninger, der skulle svække indtrykket af det, jeg havde sagt. Jeg skal gerne erkende, at jeg har lagt mere i udtalelserne om afskrivning, end der er i det, ministeren har sagt. Når jeg har gjort det, er det, fordi ministeren ikke omtalte de ekstra afskrivninger, der gennemførtes ved en tekstanmærkning på finansloven i forrige samling. Dertil kommer, at ministeren slet ikke har beskæftiget sig med det meget vigtige problem om de store fortjenester. Det havde været rimeligt, når ministeren endelig beskæftigede sig med udtalelser af mig på dette område, også at sige noget om avancer og lønninger, for det er spørgsmål, der har den allerstørste interesse, ikke alene for arbejdere, tjenestemænd og funktionærer, men også for andre kredse af befolkningen.

Ministeren hævdede, at jeg havde refereret ham således, at han skulle have sagt, at de sociale kontingentbyrder var stigende. Det er jeg mig ikke bevidst. Jeg har baseret min opfattelse på udtalelser om, at disse sociale kontingentbyrder rammer uden hensyn til økonomisk evne. Hvis jeg af disse udtalelser har ladet mig forlede til at opfatte ministeren således, at han mente, de sociale kontingentbyrder var for høje, og dette er en vildfarelse, beder jeg om undskyldning. Jeg har den opfattelse, at de sociale kontingentbyrder er for høje. Jeg mener, de er steget for stærkt, og jeg mener, at statens tilskud både til arbejdsløsheds-kasser og til sygekasser burde forhøjes. Jeg tror, ministeren skal gøre sig fortrolig med, at denne opfattelse deler hundredtusinder.

(Kort bemærkning).

Oluf Pedersen: Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard refererede, at det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen havde sagt,